

ligste tilskrives det forhold, at det er gået op for EU's ledere, at ordet »forfatning« skræmmer hovedparten af EU-landenes borgere, som ønsker at bevare deres landes selvstændighed. Derfor er titlen ændret – men hovedparten af indholdet er desværre det samme som det, der blev forkastet af hollænderne og franskmændene.

Det er derfor svært at se, hvori reformen i forhold til den forkastede forfatning er, for på alle centrale områder viderefører den nye traktat det, som den forkastede forfatning indeholdt. EU-tilhængerne vil gerne have vælgerne til at tro, at EU-forfatningen er død og borte, at den nye forfatning ikke har noget med den gamle at gøre, og at det nye dokument, som behændigt kaldes »reformtraktaten«, blot skal revidere eksisterende traktater. (Se f.eks. Anders Fogh Rasmussen i Jyllands-Posten den 21. juli 2007: »En bedre traktat for EU«). Det er en let gennemskuelig strategi, for alle ved, at der i de europæiske befolkninger er en udbredt modvilje imod at indføre en forfatning med stadig flere flertalsafgørelser, stadig mere kompetenceoverdragelse til EU's organer, nye stemmeregler og de mange symboler, som var indeholdt i forfatningen.

Problemet ved strategien er bare, at den grænser til det bedrageriske. Ser vi bort fra symboler, hymne og flag, som EU's ledere klogeligt har undladt at videreføre i deres »reformtraktat«, er der ikke mange ændringer i forhold til den oprindelige forfatning. Det er ikke blot noget, forslagsstillerne insinuerer – selv EU-konventets tidligere formand, Valéry Giscard d'Estaing, har klart sagt, at ændringerne i forhold til forfatningen er rent kosmetiske, og at han betragter Ministerrådets påstand om en helt ny traktat som bedrageri over for vælgerne. Denne opfattelse støttes af den irske premierminister, Bertie Ahern, som selv er EU-tilhænger. Han har udtalt, at 90 pct. af den nye »traktat« svarer til den forkastede forfatning. (Se f.eks. Jyllands-Posten den 27. juli 2007: »Pres på for EU-afstemning«). I Danmark støttes dette synspunkt af lederen af Ny Alliance, Naser Khader, som også er EU-tilhænger og fortaler for den nye EU-forfatning. Han har således udtalt: *»Principperne i den nye traktat er udmærkede. Vi vil ud og kæmpe for et ja. Man lovede befolkningen en afstemning i forhold til den oprindelige traktat. Og der er ikke den store forskel på den gamle traktat og den, der ligger nu. Så man skylder befolkningen en afstemning«*. (Information den 30. juli 2007: »Ny Alliance kræver EU-afstemning«).

Regeringen hævder, at den nye traktat er nødvendig for, at EU kan løse sine opgaver, og at den indeholder forbedringer på tre områder: styrkelse af demokrati og åbenhed i EU, mere effektive beslutningsgange og en

styrket global rolle for EU (Anders Fogh Rasmussen i Jyllands-Posten den 21. juli 2007: »En bedre traktat for EU«).

Det hævdes, at den nye forfatning vil skabe en klarere fordeling af ansvaret mellem EU og medlemsstaterne. Efter forslagsstillerens opfattelse er denne ansvarsfordeling allerede ganske klar, og det afgørende nye i reformtraktaten er, at kompetencen overføres fra medlemsstaterne til EU på flere politikområder end i dag. Det er ikke en styrkelse af nærhedsprincippet, men reelt det modsatte. Det er svært at se dette som en styrkelse af demokratiet, måske bortset fra i visse af de nye medlemslande, hvor demokratiet ikke fungerer. Der skabes formelt mere åbenhed omkring Ministerrådets arbejde, men alle forarbejder i Coreper (medlemsstaternes EU-ambassadørers komité) og de tusinder af embedsmandsudvalg vil stadig være præget af lukkethed.

Netop arbejdet med den nye traktat har været et åbenlyst eksempel på lukkethed. Ingen borgere kendte til aftalen om det mandat, der skulle danne rammen om regeringskonferencen frem mod en ny traktat, da Det Europæiske Råd vedtog mandatet på topmødet den 21.-22. juni 2007. Selve det forhold, at en lang række medlemslandes regeringer kæmper for at undgå folkeafstemninger om den nye traktat, viser, at påstanden om at skabe åbenhed og lytte til befolkningerne ikke dækker over realiteter. Regeringscheferne ved godt, at deres projekt ikke er deres folks projekt, og derfor tør de ikke lade folket bestemme.

Den styrkelse af Europa-Parlamentet, som ligger i den nye traktat, er ikke ubetinget et demokratisk fremskridt. Europa-Parlamentets flertal er ikke repræsentativt for EU's vælgere. Det er valgt af et mindretal af EU's vælgere, og den helt overvejende del af medlemmerne er tilhængere af den forkastede forfatning, der åbenlyst skulle skabe en europæisk stat. Europa-Parlamentet vil bruge alle kræfter på at sætte de nationale parlamenter ud af spillet, og det er bestemt ikke i Danmarks interesse. Ikke mindst i Europa-Parlamentets meget arrogante indstilling over for COSAC kommer dette til udtryk.

Den anden forbedring, traktattilhængerne ser, er en effektivisering af EU's arbejds- og beslutningsgange. Har vi ikke et effektivt EU, kan vi ikke løse fremtidens opgaver i form af skabelse af øget vækst, nedbringelse af drivhusgasserne, bekæmpelse af fattigdom og kampen imod terrorisme, hævdes det. Nu er det formodentlig ret få inden for EU, som er modstandere af at bekæmpe fattigdom og terrorisme. Derfor er det også vanskeligt at forstå, hvorfor disse politikker skulle nødvendiggøre en ny traktat. EU gør på disse